

— Вторитѣ сж отъ мене! —
Каза Павелъ.

Обади се трети, че поржчва;
не закѣсне и четвъртия и тъй
всѣки бързаше, безъ редъ да
не остане.

Почна и тази вечеръ весел-
бата. Само, че както зачестиха
поржчкитѣ, края му неможеше
да се види.

Иваница поглеждаше презъ
прозорчето и като разбра, че
може мжжъ ѝ съвсемъ да се
напие — влезе и застана на
тезгяха.

Иванъ Тънкия не искаше да
знае отъ жена си. Той се чув-
ствуваше разположенъ да се
весели и първи подкани Павла
да запѣй.

Павелъ само това чакаше.

„Все кога дойда, все ми се
сърдита“ кѣнна въ кръчмата.